

LA TUIES

Ella: —Quina flor t'agrada més, Lluís, la de l'esquerra o aquesta de la dreta?
Ell: —(Que està estirat contemplant les estrelles) La del mig...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, muy campechano, cuenta un cuento de verano

En cierta playa de lujo aconteció cierto día un pintoresco suceso y que tiene mucha miga. Al Hotel más confortable llegó un matrimonio rico ella, una preciosa dama él, un viejo como un mico. La dama de referencia pronto llamó la atención de los jóvenes bañistas que eran allí una legión. Como, además de bonita era en extremo coqueta los chicos la perseguían como el gato a la rateta. Y al llegar la hora del [baño del esposo se apartaba y con un bañista hacía grimegia si es que el ba- [daba. Muy confiado el marido

no hacía caso de nada y así, toda la colonia de firme se aprovechaba. Un corrido una mañana a la caseta acudió en busca de la bañista más al marido encontró. En calzoncillos estaba y dijo, lleno de ira:

—¿Qué viene usted a ha- [cer aquí?
¡Hombre, parece menti- [ra!

Y al cornudo, atolondrado contestó, con voz sonora:

—Dispense, me equivo- [caba
¡yo buscaba a su señora!

RUFASTA

bañista de infima cuota

mentos de películas no hace falta conocer la ortografía. Lo del guión, no le importe a usted, que son modos de hablar.

K. B. Zudo. — Lo más importante para la reproducción de los patos, són las patas.

♦ ♦ ♦

CHISTES NUEVOS DE TRINCA

¿Cual es el asno mejor informado?

(No vayan ustedes a creerse que esto va por ningún querido compañero). El asno más bien informado es "L'as No ticias"...

¿En que se parece una calaixera a una otomana?

En que las dos son cómodas...

¿Y un torero a un vendedor de la Plaza de San Antonio?

En que tiene la vida en el encanto...

¿Y los relojes de pared a las menores ricas?

En tres cosas, así como suena.

Primero, en que dan la hora, segundo, en que tienen cuartos, y tercero, en que se pueden correr con el dedo...

¿Cuáles son los talleres mejor perfumados?

Los de encuadernación, porque nunca falta alguna hoja de papel doblada en dos, y ya sabemos que

una hoja de papel doblada en dos, es-pliego... sin contar con que nunca faltan tomillos...

En que se parece un carro a un candidato a diputado? (Este os podrá servir, ahora que se habla tanto de parlamentarismo).

En que, a lo menos, tiene un par de ruedas.

¿Cual es el colmo de un carbonero?

Que en su casa se arme un cisco y le toque recibir leña.

¿Cual es el colmo de la precaución?

Ir con una jamba a un reservado de casa Verdura y no dejarle tomar un helado, por temor a que se enfríe...

¿Y el de un contratista de obras?

Jugar al ajedrez y que le quiten los peones.

Correspondencia particular de "La Retaguardia"

La rubia del "cinema". — He aquí los datos que puedo proporcionarle sobre el gran artista cinematográfico Jick Jack. Tiene 20 años, fuma en pipa, su padre hace colección de capicuas y tiene un hermano que estudia el esperanto. Antes de ser actor de cine fué domador de pulgas y autor de versos de redolín.

Muñeca soñadora. — Para engordar, su novio le proporcionará un re-

medio muy agradable y que a los nueve meses le dará un resultado esplendido. Si le da resultado, lo repite hasta que se canse.

Un "charlestoniano". — Yo creo que puede uster perfectamente dedicarse a bailar el charleston aun que para ello le perjudique el dedicarse a tocar el bombardino. Son dos cosas perfectamente compatibles.

Autor anónimo. — No señor. Para escribir argu-

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE - ME

¡Quiéreme!
¡Estima'm!
¡Aime-moi!
El millor espectacle de
Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

La fugida d'en Daudet

EN Daudet ha fugit de la presó de la Santé, o, millor dit, l'han fet fugir els "camelots du roy", que vénen a ésser una mena de "jóvenes bárbaros" de l'extrema dreta. Amb aquest motiu, s'han escrit columnes y columnes, fent la mar de broma respecte a la facilitat amb que han deixat guillar el pres.

Que es consolín el senyor ministre i el director de la presó en desgràcia, i ens permeti'n dir-los que un fet per l'estil va ocórrer no fa gaires anys, a Barcelona, encara que no amb les mateixes circumstàncies.

Era en aquella época feliça en que imperava el vell règim — aquest vell règim que ara vol tornar a surar — i quin programa eren, més o menys, corruptela en tots els sentits del mot, ensenyament lliure als cafès concerts, permisos de joc a les tabernes de quarta categoria i tràfic d'estupefaents gairebé tan lliure com el de cacauets. Ah! I per postres, vagues cada dia, amb la consegüent estomacada de patrons i d'obrers.

Governava — perdonin, ocupava el Govern civil de Barcelona — un senyor que no nomenarem, perquè no val la pena. Aquest senyor, no tenia més que una bona condició: tractar molt bé a la Premsa. Ja s'ho mereixia, ja la Premsa, que feia silenci, per apatia, per mercantilisme o per covardia, de tot ço que passava.

Ocorregué que, amb motiu d'un dolorós atemptat — el del xofer de "La Publicitat", per més senyes — van ésser detinguts, per sospites, una colla d'obrers que pertanyien a les Arts Gràfiques, i que, naturalment, tenien que veure amb l'atemptat lo que un servidor de vostès amb la guerra civil xinesa.

L'endemà, un periodista, que gairebé era cosí espiritual del que escriu aquestes ratlles, es va interessar, prop de la nostra primera autoritat, per un obrer del diari al qual pertanyia, i del qual podia respondre en tots conceptes.

—En tinc prou que vostè m'asseguri que no es mour de Barcelona, per a donar l'ordre de què sia posat en llibertat.

El periodista donà les gràcies... i l'endemà l'obrer seguia detingut governativament.

—Senyor governador, vostè em va prometre... — digué el repòrter a l'hora d'audiència — I l'obrer pel qual em vaig interessar encara està detingut...

I aquí, el governador trucà per telèfon, consultà, i al final, respongué textualment ço que segueix:

—Ja està arranjat. A la Presó, havien comès una petita equivocació... En lloc de posar en llibertat el seu recomanat, havien deixat anar un

perillós pistoler convicte i confés d'haver mort cinc patrons...

Diuen que a França s'acosta la dictadura. La semblança entre el cas d'en Daudet i el que acavem de comptar, n'és un símptoma.

Al país dels camells

AIXI es titula un espantant llibre del gran humorista Georges de la Fouchardiere, editat per l'Albin Michel i que a París ha tingut un èxit sorollós.

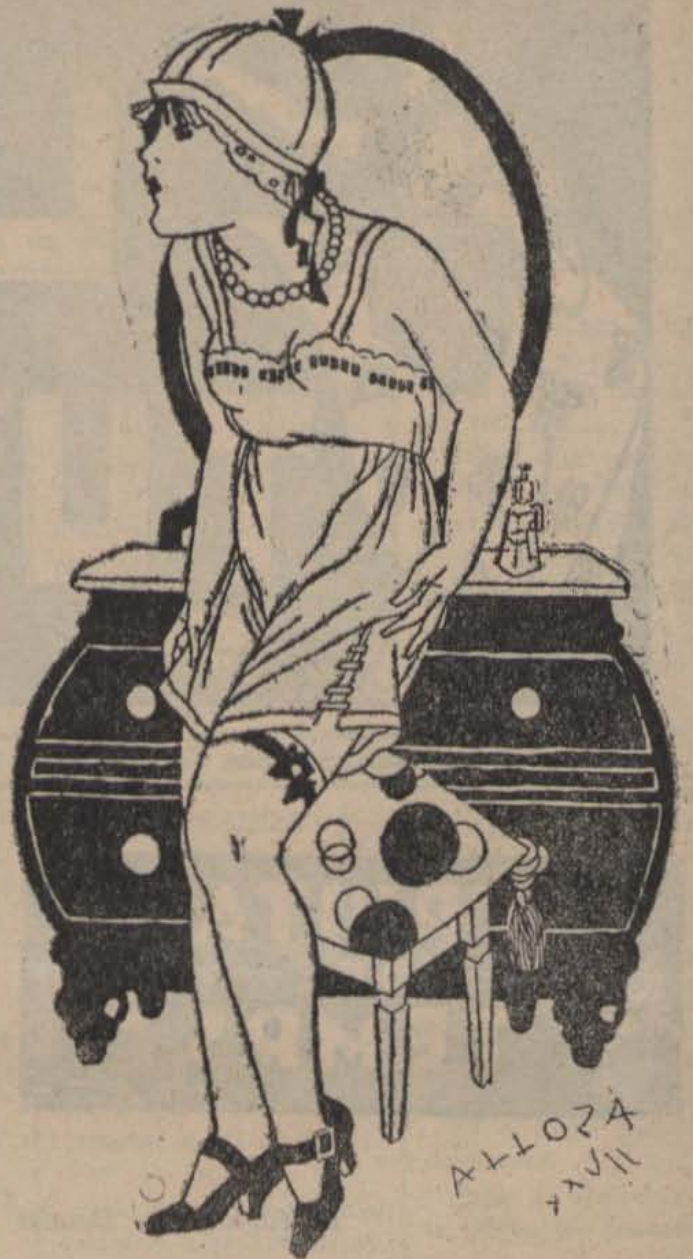
Es la narració d'un viatge a Tunis i Alger. Valdria la pena que un editor intel·ligent el donés a conèixer al nostre públic, però traduït per un senyor que no el destroci, com han fet alguns a la nostra terra amb llibres del immens Vautel i del genial Dekobra.

Per a mostra de ço que és el volum en qüestió, allà va un troç:

"Un dia, dos autos, l'un anglès i l'altre americà, creuaven, en sentit contrari, una carretera, molt estreta, que vorejava una muntanya. Arribaren a un lloc on amb prou feines podia passar un vehicle, i cap dels dos cotxes volia tirar enrera. Sort que al cap de vuit hores, l'amo de l'hotel on els anglesos havien anunciat que anirien a sopar, es va esverar en veure que no arribaven, i va sortir al seu encontre, convencent-los perquè es possessin d'acord d'una vegada amb els americans, que si no, encara hi foren discutint els uns i els altres..."

En La Fouchardiere no diu si l'amo de l'hotel, que era el qui li comptava aquesta història, tenia l'accent marsellès.

L'hortolà de Sant Boi

—Ai, tinc una por! Avui he escrit al meu xicot que a aquesta hora, el papà i la mamà seran fóra i que no vingui, perquè tot just començaré a vestir-me, però vostès ja veuran com vindrà, l'atrevit!

EL PRESENT DELATOR

A la fi, el baronet de Belltros, havia aconseguit un triomf que ell considerava dels més assenyalats en la seva vida amorosa.

Estava radiant. Tot ell respirava satisfacció. No n'hi havia per menys: la marquesa de Benandins, la més formosa i recatada de les dames de l'aristocràcia, li havia obert generosament les portes de la seva alcova i tot allò altre que s'obre junt amb aquestes portes.

I, en acomiadar-se d'ell, li havia dit tota somniosa:

ENTRE XUETES

—Té, príncep meu, vull que guardis un record d'aquest dia de felicitat!

I li regalà un encenedor d'or fi, amb la corona del marquesat dibuixada amb diamants.

El baronet li agraià, encara, amb un altre petó, tan bell present i en baixar l'escalinata del palau de la marquesa, se sentia l'home més feliç de la terra.

En arribar a l'auto que l'esperava a la porta del palau, es deixà caure indolentment, com un narcís damunt de l'encoixinat seient i es disposà a encendre una cigarreta egípcia amb el preciós encenedor. Per dues o tres voltes apretà el ressort, però l'aparell no s'encengué.

—Naturalment — pensà — com que és nou, encara no està carregat.

I displicent, digué al xofer:

—Bernat: dona'm foc.

El xofer, diligent, li oferí el seu encenedor. Era d'or i amb una corona de marquès, dibuixada amb diamants.

El baronet devingué lívid i en tornar l'encenedor al xofer reconegué que el seu triomf, tan mateix, no era tan gran com es pensava.

Fly Candor

—Jo fujo del burgit de la festa, perquè hi ha masses joves que em venen al darrera.

—Millor, dona, això és un homenatge a la seva bellesa...

—Sí... però a mi els homenatges m'agraden més individuals.

EN Salom, és més pobre que una rata i com que, de més a més, com si no en tigués prou amb ésser pobre, sofreix una malaltia crònica, l'home ha de viure del què bonament li volen donar els seus germans de raça.

En arribar el primer de l'any, l'home agafa la llista de les seves amistats i les visita una per una. En arribar a casa del senyor Mullor, un banquer que no sap el que té, comença la seva felicitació.

—Li desitjo don Samuel, que l'any que ve, sigui ben pròsper per a vostè, que els negocis li marxin bé, que disfruti d'una bona salut, que...

—Molt bé, molt bé, Salom. T'agraeixo els teus desigs, i creu que jo també voldria que s'acabessin les penes per a tu. Té aquí tens cinc duros per a celebrar un xic el cap d'any.

En Salom agafa el bitllet, se'l mira dues o tres vegades i per fi s'atreveix a insinuar:

—Perdoni, don Samuel, no voldria ofendre'l, però... sap?... vostè cada any em dona deu duros...

—Sí, sí, ja ho sé Salom, però, feste càrrec tu mateix... la vida està cara... els impostos, i per acabar-ho d'arreglar, aquest any la senyora m'ha tingut una altra criatura...

En Salom es mossega els llavis, però per fi, exclama rancuniós:

—Mira, Samuel, que tu i la teva dona dispareu tants trets com volgueu, saps?, a mi tant se m'endona, però que em facis pagar la pólvora a mi, això no està gens bé, que consti!

Sara Trusta

L'ETERNA METAFORA

LA senyora Adelaida i donya Marieta, parlen dels seus bons temps, quan es guanyaven la vida honradament fent-la agradable als amics que tenien la cartera ben proveïda.

—El que jo no m'explico, Adelaida — diu la senyora Marieta, és com tú, que vas treballar dos anys menys que jo, i quasi amb els mateixos amics, tens una fortuna molt més grossa que la meva.

—Ai filla, perquè jo no m'hi adormia i mentre tú els esperaves a casa ben repapada, jo molts cops sortia a donar un tomb i en treia molt de partit. Sí, filla, sí, mai he esperat a què caiguessin les bresques del cel i em vinguessin a parar a la boca.

F. i K. Mela

CRIATURADES

EN Ramonet, és més entremaliat i movedís que un follet. Té vuit anys, però deixa anar cada sentència, que els seus papàs es queden blaus.

Aquest dia, per a celebrar que la seva germaneta havia fet la primera comunió, a casa seva havien fet una gran festa, i una colla de convidats emplenaven la ben proveïda taula.

Entre els diversos plats, serviren unes magnífiques perdius amb cols de Brussel·les que eren gustoses com pinyonets.

Però en Ramonet semblava que no les tenia totes, i s'entretenia mirant i palpant les deliciosos cols.

—Però, què fas, nen, — li preguntà la seva mamà tota intrigada—que no et menges aquestes cols tan riques?

—Sí,, ara, ara... però, veuràs, mirava que no hi hagués alguna criatura, com que tu sempre em dius que els nens neixen dins de les cols!

Mireu--vos que n'hi ha un tip d'aquestes criatures!

Dida Roth

BEN DIT L...

EN un tramvia ple com un ou, quan els ous són ben plens, un jovincel seu al costat d'una tardoral d'aquelles de curves més accidentades que la carretera de la Rabassada.

Allò no és una senyora, és una estufa ambulante, i el jovincel sembla que deu ésser molt fredoluc perquè s'hi acostava molt, segurament per escalfar-se.

En un dels sotrats del tramvia, l'aprofitat jove fa un moviment com si s'alcés, però en realitat ço que fa és establir un xic més el contacte.

En veure aquell gest del jove, una pagesa que està a la porta esperant per assentar-se, pregunta amb gran interès:

—Què? S'aixeca, jove, s'aixeca?

Sala Mero

L'EXPERIENCIA

LA Matilde, la gentil dameta jove vodevil·lesca, no fa carrera en el teatre.

La xicoteta, naturalment, està rabiosa, perquè sap que val molt més que altres que tots els autors els hi reparteixen papers importants.

I és que això de conservar-se pura, és un gros

—Don Ramon, el banquer, ha enviat aquest Lulú, senyoreta.

—Això és perquè m'entretingui i el deixi tranquil a ell.

inconvenient en el teatre, cosa que segons sembla ignora la Matilde.

Aquest dia, en el darrer repartiment, li donaren un paperet de criada. Ella l'agafà rabiosa i se n'anà a plorar desconsolada dins de la seva camareta.

—Què tens, Matilde, què et passa? — li preguntà la característica, dreta al dintell de la porta.

—Que estan fent amb mi veritables infàmies! Miri quin paper m'han donat! Set bocadillos! Però amb mi no hi podran res! Jo arribaré a la glòria passant per damunt de tot y de tots!

—Al revés, nena, al revés, i així hi arribaràs més de pressa — observà la característica sentenciosa, tot adreçant-se cap a l'escenari.

L'A. Punta d'Or

UN QUE HO SABIA BE

CADA nit, ja se sap, a les deu compareixem xano xano els tres amics, cerquem una tauleta de les de fora del Lyon, i allà ens teniu buidant boc de cervesa i contemplant com passen aquelles senyores que tot se'ls belluga i tot ho fan trontollar. De vegades amb la contemplació en tenim prou. De vegades, no. Això va a dies i depèn de la salut dels moneders respectius.

Aquest dia forem quatre a beure cervesa i a veure senyores bellugadisses.

—Tinc el gust de presentar-vos el meu amic Ricard — digué en Bartomeu presentant l'intrús — En Costa i en Piulacs, bons amics meus.

I l'intrús, com tots els intrusos, ens va clavar la tabarra de contar-nos les seves aventures amoroses.

—Oh, la darrera va ésser cèlebre! — va continuar explicant quan ja ens n'havia clavat dues entre cap i coll. Figureu-vos que pujo a un trenta tres i em veig a la plataforma de davant una senyora... quina senyora! Per tot arreu tenia curves! Naturalment, de seguida vaig comprobar que no portava cotilla. S'abandonava amb una dolçor!..

En venir el cobrador, ella va començar a buscar els deu cèntims dins de l'enorme moneder. Es va tornar de mil colors. No trobava una peça ni per remei. Vaig pagar jo, naturalment, i ella m'ho va agrair amb un somriure.

N'hi ha de senyores que busquen la peça en el tramvia i si els hi oferiu la vostra vos ho agraeixen amb una rialleta!..

En arribar a Casanova va saltar del tramvia. Jo també.

Va tirar carrer amunt.

Jo també.

Va entrar a la tercera escala.

Jo també.

Al segon pis.

Es va treure el vestit.

Jo també.

Jo també.

I com que en aquella habitació només hi havia un llit...!

—Tu també? — vaig intervenir ràpid.

—Això mateix!

En Costa i jo, somriguerem. En Piulacs va bellugar el cap amb certa incredulitat.

—Però el realment extraordinari — continuà l'intrús — és que en començar els nostres dolços esplais, aquella beneïta se'm posa a cantar la Marsellesa. "I ara, noia, què et passa?". li vaig preguntar. "No en fassis cas, respongué, és una mania meva. En aquests moments necessito cantar la Marsellesa.

—Això no és cert, — cridà de sobte en Piulacs, pegant un cop de puny damunt la taula.

—Perdoni, senyor Piulacs, però quan jo li dic, és que és veritat.

—Doncs jo li dic que no! Primer havia de cantar la "Pastoreta", després el "Valz de las olas", després "Els tres tambors", i en arribar a la quarta la "Marsellesa".

—Home, jo li juro...

—Què m'ha d'explicar a mi! Si al segon pis de la tercera escala del carrer de Casanova, entrant per la Granvia, hi viu la meva fulana!

—Perdoni, però jo li repeteixo que va començar amb la "Marsellesa".

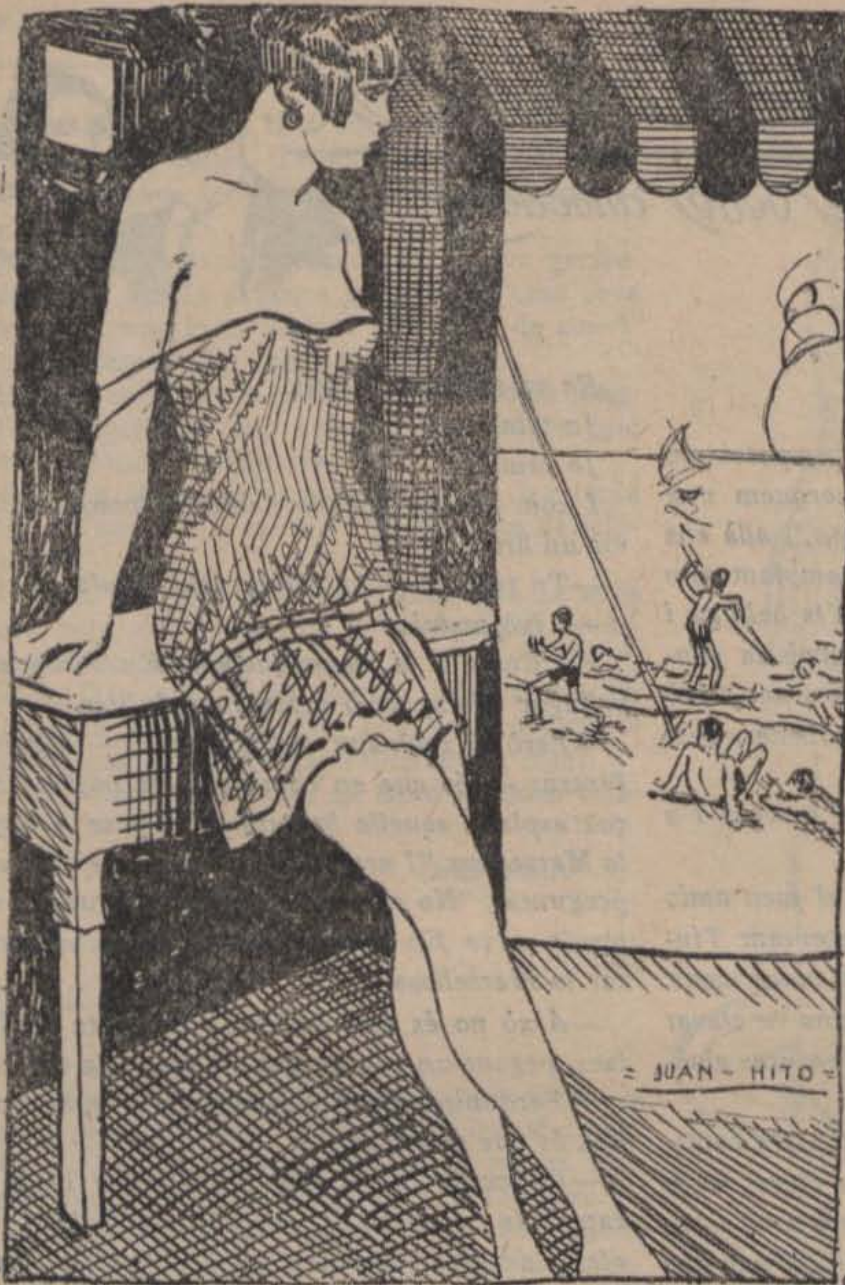
—Doncs jo li repeteixo que no! La "Marsellesa" és la quarta, ho sent?, la quarta!

—Dispensi, senyor Piulacs, però és que jo no sé d'on venia en aquell moment la seva... amigueta!

En Piulacs va quedar desmuntat i no digué ja res més en tota la nit.

Per la transcripció,
 LAURA BRUNET

EN EL CINE

—Aquests banyistes, quan no saben amb què divertir-se, es tiren al mar.

EN Tomaset s'assenta al costat d'una senyora molt revinguda i s'entrega a la contemplació de les proeses de Tom Mix.

La senyora es belluga tota neguitosa i en Tomaset li cedeix generosament el travesser de la butaca perquè pugui apoiar el seu braç molçut com una botifarra del greixet.

En Tom Mix segueix fent animalades de les seves i en Tomaset se'l contempla embabiecat.

La senyora continuava bellugant-se neguitosa i per fi s'aixeca d'una revolada i mormola, tot cercant un altre seient:

—M'en vaig, perquè m'està fent posar molt nerviosa, jove!

En Tomaset es queda com si veiés visions i com que en aquell moment s'encenen els llums, es torna més vermell que un pebrot, en veure que els del voltant el miren maliciosos.

—Però si jo no he fet res! — diu el pobre xicot, per justificar-se.

I un castigador que està assegut al seu costat, li respon amb aplom:

—Precisament, jove, precisament...

Ben Hand Dhins

EL PAGES SATIR

LA Taneta i el Toni, comparegueren davant del batlle.

La xicoteta es queixava de què el Toni li havia fet una malifeta i que ara no es volia casar amb ella.

—A veure, a veure, — intervingué el batlle — explica com va anar això, Taneta.

—Oh, no ho sé pas jo com va anar! No ho vaig veure!

—Com s'entén que no ho vas veure?...

—I que li ho puc jurar, senyor batlle. Veurà, escolti'm: A l'hort de casa hi ha una paret tot al volant, fa?

—Sí.

—A la paret hi ha un forat, no massa gran, però que apretant, apretant, jo hi puc passar.

—Sí, ja ho recordo, dóna davant de cal senyor metge el forat.

—Justa la fusta! Doncs bé, jo aquell matí, a primera hora, vaig collir unes pomes per al senyor metge. Quan en vaig tenir una faldada, per no anar a voltar, passo una cama pel forat, després l'altra, però amb les pomes a la falda, em vaig quedar encallada. No podia anar amunt ni avall. Quan menys hi pensava, sento una mà que m'agafa l'esquerra...

—La què?...

—La cuixa esquerra. Després una altra la dreta. Després una altra...

LA "TIA" RAMONA

AIXI com "La Tía Ramona" és un àlbum de postals de Catalunya més insuls que la Sazu Pitts, donya Ramona, que també era una tia, no era un àlbum de postals, però sí que era una paleta de pintor.

Quan ella sortia del tocador, semblava talment que sota el cel del seu cabell daurat, hagués aparegut l'arc de Sant Martí.

Els ulls, blaus; les pestanyes, negres; les ulleres, morades; els llavis, carmí; les galtes, rosades; la piga, d'un negre rabiós. En fi: una paleta, una veritable paleta.

I no obstant, era una "tia", però una "tia" amb tota la barba! I que no la tenia a la cara, la barba, no!

Doncs, bé, ara, fa més d'un mes que no es pinta. Aigua fresca, essències i prou.

I es comprén: donya Ramona és casada i els dies de visita a casa seva, en sortir els amics mascles del te amb què els obsequiava, tots s'enteraven de les "atencions" que la "tia" Ramona els prodigava, perquè en sortien amb les galtes plenes de mil colors diferents.

I és el que donya Ramona diu:

—Això no està bé, per una senyora decenta, com sóc jo!...

Flaviol Petit

—Si la senyoreta està cansada, me'l treuré del davant amb qualsevol excusa.

—Oh, bé, però haurà d'ésser una excusa molt justificativa.

—Naturalment: de just-i-ficar es tracta, senyoreta.

—On vas Taneta? No té pas tres mans el Toni!

—Llavors...

—Està bé, està bé, no expliqui's més: allò altre ja ho suposem. I tú que hi dius a això Toni. Ja ho saps que t'hauràs de casar amb la Taneta?

—No ho crec pas, senyor batlle! Vorà, vorà: jo sortia amb les vaques, sense malpensar res. Tot de cop veig unes comes. De qui seràn? Miro amunt, miro avall, no hi havia cap cos ni cap cap. Aquestes comes no són de ningú, vaig pensar.

—Molt mal pensat.

—No senyor: si jo trobo un carro aturat a un camí, Déu me'n regard de tocar-lo, però si trobo dos raigs de roda, redell, són ben meus. Que sabia de qui eren aquelles comes? Que no podien ésser les de vostè, senyor batlle?

—Home, si... és clar... tot pot ésser en aquest món...

—I doncs? Que m'hauria hagut de casar amb vostè si haguessin estat les seves aquelles comes?

—Home, això no!

—I doncs, tampoc m'haig de casar amb la Taneta, que cada dia va a cercar pomes i cada dia deixa penjades les comes al mateix forat!

Victor Ripalda

ELS IDIOTES ANONIMS

EN Rafeques entra al cafè amb una cara de tres deus. S'assenta sense dir ni bona nit, i tots els companys de penya se'l queden mirant.

—Què et passa Rafeques? — li pregunta en Freixes.

—Res! — respon ell amb uns morros de pam.

Es fa un silenci. Els de la penya es miren els uns als altres. A la fi, l'Abadal, li diu en to amical:

—Alguna cosa t'ha de passar. Rafeques! I em sembla que nosaltres som prou amics...

—Es clar que em passa! Ja fa dos dies que rebo per correu aquests paperots. Mireu!

I tira damunt la taula dos papers en els quals s'hi llegeixen aquests mots: "Vell cornut"!

Tothom fa muts. Ningú sap què dir, perquè, efectivament, la muller d'en Rafeques, tots saben per experiència pròpia que els hi fa portar molt llargues.

—Vos sembla bé, això? Vos sembla bé? — crida en Rafeques rebotent els papers.

I en Freixes, conciliador, amb ganes de treure-li un xic el mal humor, li respón:

—Veus, això de vell, si que trobo que no està bé! Tu encara ets bastant jove!...

L. A. Boca d'Or

SUPERSTICIO

QUAN el senyor Bernat es va assabentar de què la seva costella l'enganyava, es va quedar blau. No n'hi havia per menys. A qualsevol de vosaltres li hauria passat el mateix. Però quan es va assabentar de què els amics de

la seva costella eren dos, va passar del blau al verd i del verd al morat.

—No te'n dones vergonya, mala dona — cridava el senyor Bernat — d'enganyar-me amb dos a la vegada? Això és insuportable. Mereixeries que et deixés estesa aquí mateix.

—No t'enfadis, Bernat — suplicà ella — Es veritat que t'enganyava amb dos amics, però tinc les meves raons...

—Encara voldràs justificar-te, barjaula?

—Ja veuràs, són manies...

—Però vols fer el favor de dir-me què vols dir amb aquestes paraules? Acaba d'una vegada!

—Veuràs... ja t'ho diré... es que si hagués tingut un sol amic, potser hauria passat alguna desgràcia. Figurat que era el que feia tretze!

Ben Hand Dhins

LES MALICIOSES

A Carmeta i la Neus parlen de promeses.

—De manera que ara festejes amb en Lluïset?

—Sí.

—Ahir el vaig veure; em va semblar que estava molt més prim.

—I ara, noia! Tot just fa tres dies que em va demanar relacions!

Faló

—Jo, Albert, sóc una noia molt sentimental: les poesies m'agraden llargues, ben llargues i que arribin fins al cor...

—Això és demanar massa, Carmina!...

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'x!

ENTRE AMIGUES

LA Rosina, una menuda inquieta que tot ho ha corregut i tot ho ha provat, està parlant amb la seva amiga Marcela.

—Sí, noia, sí, vull ésser una noia sèria, i em caso. Ja tinc promès i ens casarem de seguida, de seguida, però abans vull fer una bona confessió i arribar al tàlem ben neta de pecat.

—Et felicito i compta amb un regal meu que et serà de gran utilitat.

—De debó? Què em regalaràs, bufona, què em regalaràs?

—Una banyera i dues arrobes de sabó...

V. Hidet

HISTORIC

AQUESTA, podríem penjar-la a en Juandó, el simpàtic oficial criminalista, però preferim reservar-nos el nom.

Aquest dia, la policia va fer una de les seves razies pel districte quint, i entre els detinguts anà a parar al jutjat de guàrdia un d'aquests deixebles d'en Retana que encara no s'han decidit a fer acte

de contrició com ha fet l'únic novel·lista pornogràfic d'Espanya.

L'oficial, amb una cara de tres deus, li preguntà: —Com se diu, vostè?

—Ai, fill meu, miri, jo em dic Tòfol Roure i Roquerol, però de bon nom em diuen "La Tobillera", sap? Es que tins uns tormells tan ben fets! Els vol veure?

—No, senyor!—cridà l'oficial amb veu de tro—. De què fa?

—Sí... miri... sap... ja ho pot veure... Oh, tinc molt bona clientela... Miri, el marquès de...

—Calli! No se'n dóna vergonya, de confessar la seva professió? Que no ho sap, que els homes han d'ésser mascles, ben mascles?

—Ai, sí, senyor, precisamen és com m'agraden!

L'oficial llençà la ploma indignat i ordenà secament:

—De dret a la model, o a n'aquí perilleu tos!

Suca Tinters

DIALEG DE SOCIETAT

UNES antipàtiques murmuradores han rebut amb un somriure despreciatiu l'entrada al saló d'una casada escotada fins al llombrigo, que s'emporta les mirades de tots els mascles dels saló. No cal pas dir que així que arriba, ja té tots els balls compromesos.

—Sembla mentida! — exclama una de les murmuradores — ja és ben veritat que en aquest món hi ha dues classes de dones!...

I la formosa casada, que en aquell moment passava per allà penjada indolentment del braç del seu ballador, aclareix finament:

—Sí, senyora, té raó: les que enganyen al marit i les que diuen que no és veritat!

I tranquilament reprengué la dansa.

Fly Candor

DIALEG CONJUGAL

MIRA, noi — exclama la senyora Berta tota nerviosa — ja estic tipa dels teus dubtes i dels teus rezels.

El senyor Ricard segueix tranquil·lament llegint el diari.

—Això no pot continuar així! Tu no tens dret a dubtar de mi, ho sents? No hi tens dret!

El senyor Ricard deixa el diari i respon amb tota tranquil·litat:

—Però, Berta, no et posis d'aquesta manera, si jo no tinc el més petit dubte!

—Encara goses a negar-ho?

—T'ho asseguro, dona: estic cert, completament cert, de què me les poses amb tots els meus amics!

Van Heitt

PRECAUCIONS NATURALS

JA prop de mitja hora que un senyor molt ben vestit segueix a l'Isabelina i a la senyora Maria

—No et sembla, mamà, que hauríem d'advertir a n'aquest senyor que ja fa massa estona que ens persegueix?

—Sí, sí, com te sembli... i, mira, procura entretenir-lo una miqueta, que jo passaré endavant per arreglar un xic el teu quarto...

Pacotilla

PROPOSICIO EXTRA-RAPIDA

LA Lolin s'apropa a una tauleta del Lyon, on hi ha assentat un jove sol que s'avorreix.

—Escolta, maco — li diu — oi que em convides a beure alguna cosa? Mira, tinc una gana que no m'hi veig i, creume, no sé pas on anar a dormir ni en què gastaré els cinc duros del regalet que em faràs.

No es pot negar que és un model de rapidesa i de precisió, el que gasta la Lolin amb les seves noves amistats.

Quiquet

BALL D'ETIQUETA

DUES tardorals han assistit a un ball que la marquesa de Cardor ha donat en els seus jardins. Un ball nocturn amb mocadors de Manila, que feia suposar una nit deliciosa.

Però es veu que els joves de l'aristocràcia no estaven d'humor aquella nit, perquè ni l'una ni l'altra s'havien divertit gens per les avingudes discretes dels jardins.

—Només em sap greu una cosa — deia malhumorada una de les tardorals — i és que m'he exposat a encostipar-me, total per res.

—I això, per què

—Tu diràs, dona, suposo que no t'hauràs pas posat pantalons, tu, tampoc!

Floridor

UNA DEDICATORIA

ERA no recordo si és en Cola, en Ferran o l'Alís — digué la Merceneta — però que jo em vaig enamorar d'aquell boxador, podeu estar-ne certes. Valia la pena, per xò! Si l'haguéssiu vist boxar, aquell dia! Portava uns culots blancs i molt ajustats. Uns culots francs, sincers, sense secrets per ningú, en una paraula. A mi, mirant-me'l, la boca se'm feia aigua!...

—Mira que n'ets, de boja!

—Deixe'm acabar, dona! Jo que si, en arribar a casa, li vaig escriure una carta demanant-li un retrat vestit de boxador. L'endemà el vaig rebre, amb una dedicatòria molt afectuosa. Deia així: "Per la simpàtica Merceneta!" I el bó és que el lladre va escriure la dedicatòria damunt mateix dels culots blancs i cenyits...

Vanda Rhasa

QUESTIONS SOCIALS

AIXO està perdut! — deia el Faló, un obrer del ram de l'aigua que fa vuit anys que no té feina. Ell en té vint-i-sis—. Aquestes màquines ho reventen tot!

La Gravada, una filadora que va canviar d'ofici, no per posar-se a cardar llana, sinó per efecte d'haver-ne cardat massa, se l'escoltava amb el clavel·l al cap i un cigar penjat als llavis.

El Faló continuà en to pesimista, però demanant un altre xatet de cassalla:

—Aviat els homes hi sobrarem, en aquest món! Maleides màquines!

—Veus — intervingué la Gravada — a mi les màquines no em fan pas por, perquè pel nostre ofici no serveixen...

M. A. Ramau

Conte premiat en el número passat:

ES IGUALI...

DEL CARRER

PEL carrer del Comerç passa una verdulera d'aquelles que tot s'ho han gastat amb palpissos. Quan camina, hi ha una bellugadissa per tots els indrets de la seva persona, que allò sembla una parada de la Boqueria de les de postin.

Un carreter que marxa catxaçut darrera d'ella, li diu, bó i contemplant les seves carnosos darreries:

—Voleu que vos el porti, mestressa?

I ella, que no és pas de les que es mamen el dit, es planta davant d'ell amb els braços en ança damunt la cintura i li respon menyspreuativa:

—Prou, minyó, però vos haureu d'arribar al "Rebaix" a buscar una grua extraordinària, perquè la vostra no serveix per aquests pesos!

Noi de l'Hòstia

—No et sembla que fa molta calor, Manuel?

—Veuràs, noia, ja n'has tingut tres vegades, avui, de calor...

EROTYL
JOVENTUT ETERNA

Erotyl és el producte magnífic per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

Imprenta Latetana. - Carrer de Sant Pere, 9 - Barcelona

PAGEOL
CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheccs — Cistitis

Una buena limpieza interna con cura todas las heridas del amor
PAGEOL

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER

"LA PAPELERA DE CEGAMA"
representant a Barcelona: —
— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

AL "Barcelona" s'ha representat, no gaires vegades, naturalment, "Old Spain", del senyor "Azorín". I, vegin si és curiós, no s'ha alterat l'ordre ni han demanat el cap de l'autor.

I es que entre el públic abunda en gran escala, la gent que, per voler fer el savi aplaudeixen lo dolent.

EL CONSEJERO DEL AMOR

"MUTT and Jeff" guillen del "Còmic". Sembla que tenen més compromisos que una nena maca en un ball de festa major i que, per més que els empresaris de la "Revue en Folies" els han pregat que es quedessin, han dit que no podia ésser.

I és llàstima, perquè ballen d'una manera genial i al respectable entretenen durant un rato molt llarg.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DISSABTE al vespre va debutar al local de "La Buena Sombra", un quadro flamenc. El forma una colla de castiços, mascles i femelles, de la qual, naturalment, ens han agradat molt més aquestes darreres.

Puig quan el versaire es troba de l'amor assedegat sempre està per les castices i no tasta cap més plat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Pompeya" treballa una xicota que es diu Maria Gamito. Canta "soleares", "seguidillas", "peteneres" i una colla de coses més. Nosaltres tenim referències segons les quals, ço que domina més és el "fandanguillo".

Si una acadèmia de dansa aquesta noia muntés aniríem desseguida perquè ens l'ensenyés.

ELS corrents de gel de l'"Eden" encara no han aconseguit refrescar l'entusiasme dels corridos que hi acudeixen cada nit. Es veritat que l'elenco — com diuen els tècnics — és del més escollidet que hi ha, i que a l'orquestra hi ha el senyor Colom que en sap un niu de fer filigranes amb els instruments.

A l'igual que moltes noies del carrer de l'Hospital quin art en la filarmònica és senzillament genial.

EL CONSEJERO DEL AMOR

CONTINUEN, al "Moulin Rouge", els èxits de la Marieta Verdier, que canta millor que en Solsona petit quan dona la conferència de "La Voz Valenciana". Ara ha debutat un trio — i remeno — que es diu "Los Juanelly". Són dues nenes molt caies i un senyor al qual ens guardarem molt bé de dir-li que és guapo, perquè s'enfadaria.

Els números que presenten tots són nous i originals i de segur que els hi costen una grapada de rals.

EL CONSEJERO DEL AMOR

Al "Apolo Palace" penca una orquestrina que du per nom "The White Boys Jazz". Saben fer anar bastant bé els trastos de moure so-

LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

roll i tenen un repertori que ja el voldrien tenir moltes noies de cinc naps per amunt.

Perquè moltes hi ha que el tenen tan dolent i tan gastat que no et fa el pes la sonada i te'n vas tot empipat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HEM anat al "Royal Concert", on ens ha sorprès un anunci que diu així: "La casa més econòmica. Seriedad en los precios". "Senyor Peper: només manca que la florista anunci "Rapidez en los encargos", perquè el seu popular establiment de grimegia sembli una agència de recaders.

No està mal l'economia perquè avui tot s'ha posat d'una manera tan seria que el corrido va escurat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

SI volen riure, vagin al "Ba-ta-clan". Fan uns vodevils que deixen en colatxos — "mantillas", que diuen a Madrid — els que representaven a l'"Alcàzar" en temps d'en Nandu Bayes, que Déu l'hagi perdonat. L'altre dia en van fer un, que duia per títol "Noche pistonuda", que a l'apuntador li van haver de donar aigua-naf perquè de tan riure, li havia agafat un treball.

I com la Bella Dorita treballa en el "Ba-ta-clan" además d'un tipus de riure d'altra cosa se'l faran.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A la nandulandesca població d'Olot es van barallar dos senyors per qüestions de joc, i l'un li va clavar a l'altre una mossegada a l'orella.

I no diuen els diaris si a tots els van portar cap al Parc de Barcelona a veure el doctor Ferran.

L'afarta Pobres

PAGEOL
vence la blenorragia

«LA MASCOTA»

(casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

**SULFURETO
CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Talwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

**Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA**

Prou angúnies!!

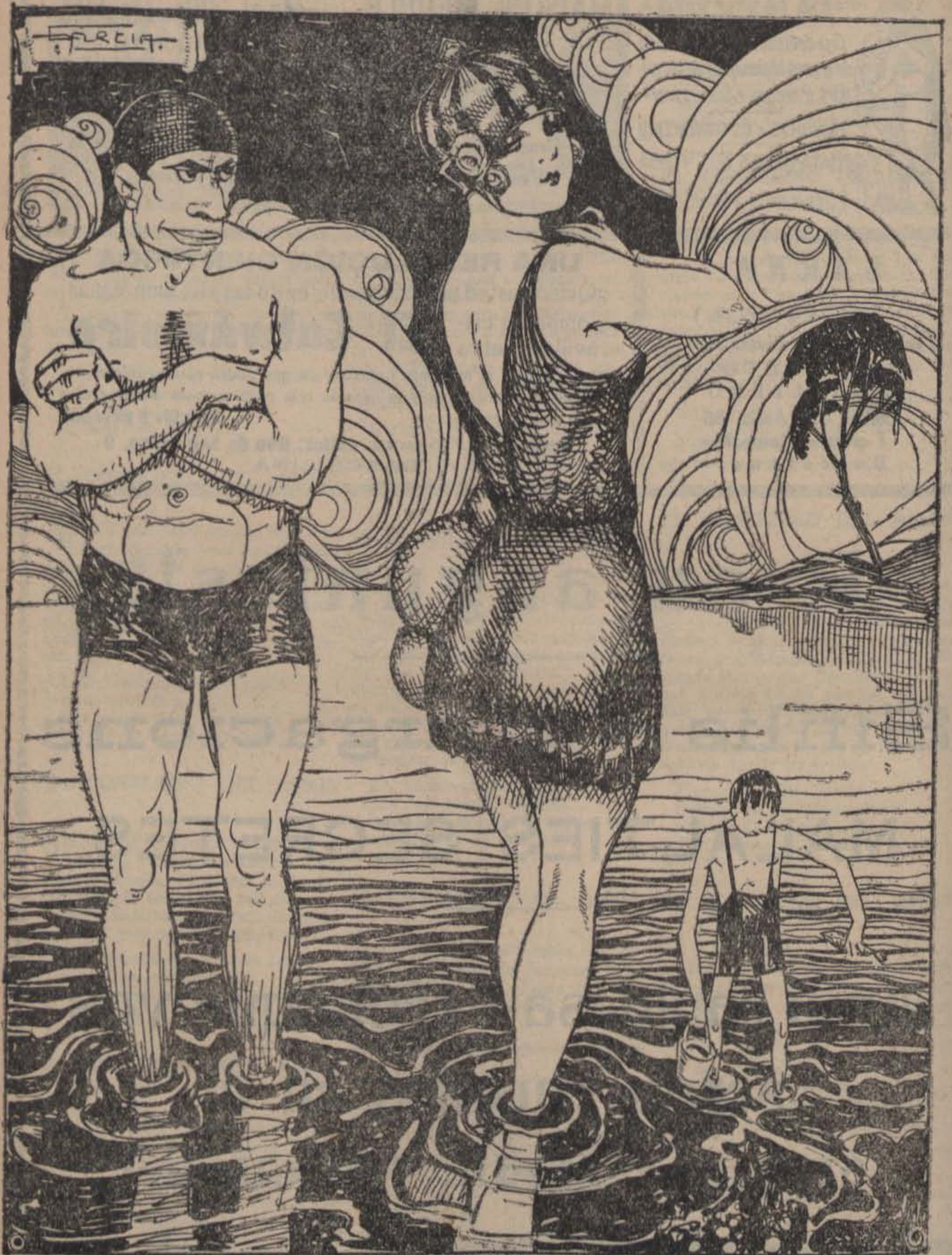
Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

«Institut Mèdic Policlínic»

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

Ell: — Si jo fes un campionat amb aquesta,estic segur de què de seguida arribaria a la meta!